

## 6 otázek, kde jsou odpovědi?

Po třinácti letech jsme uvízli v pasti post-totalitních / post-demokratických (komunisticko – liberálních, komunisticko - konzervativně liberálních) ideologických barvotisků.

ODS vidí cestu v „[práci, dravosti a šetření](#)“. Je celkem jasné, kdo bude dravý a kdo bude pracovat a šetřit i když není zrovna jasné, jak v zemi, kde má být jádrem ekonomiky spotřebitelská poptávka, šetření ekonomiku pozvedne. Podstatné je, že se ODS zasloužila o rychlou privatizaci a stejně tak podstatné je, že při této privatizaci vznikla skupina vlastníků, o které, už bez nejmenších pochyb, víme, že není schopná zajistit vývoj k prosperitě o nic lépe (ba dokonce mnohem hůře) než komunistická nomenklatura.

**Chceme-li, můžeme to vidět tak že pokud nezaměstnanost neklesne zhruba pod 5, maximálně 6 procent a roční přírůstek hrubého domácího produktu se nebude pohybovat nad 5 lépe 6 procent, pak jsou pak jsou veškeré žvásty o rovné dani , vyrovnaném státním rozpočtu, takové či makové roli státu atp. jenom pokusem kamuflovat skutečnost, že liberalismus úlohu, kterou velkohubě převzal, prostě neplní a ani není schopen plnit a že buržoazie je pouhou skupinou arogantních vlastníků, věcně neovládající obsah svého podnikání, neschopná odpovědně zacházet s kapitálem a pracovní silou, ke kterým má, bohužel, neomezený přístup.**

Současná „levice“ u vládního kormidla se soustředila na technologii vykonávání moci. Víc to nese a ideologie ČSSD ani nic jiného neumožňuje. Tato „levice“(ČSSD) ve stojí proti pravici (ODS), ovšem ve spojení s pravicí ještě pravivější (UD-DEU). Této síle vzdoruje opozice, složená z konzervativních liberálů a komunistů. Boha jeho!

Dočetl jsem se, že pan Radovan Krejčíř (650 milionů daňových úniků) je občan jako každý jiný a má právo na kvalitní obhajobu. To samozřejmě ano, ale ne každý občan udělá takovouhle sekeru , v tom je určitý, možná ovšem pro advokáty/ministry těžko postřehnutelný, rozdíl. Jak kvalitní obhajobu by měl občan, který udělá daňových úniků za 650 Kč ? [Vůbec zajímavá kauza!](#) Při obhajobách velkých defraudantů jde o to zjistit skutečné zavinění, nebo o to, najít takové kličky, aby se průchodu spravedlnosti zabránilo? Hovno. Jde o to vytáhnou co nejvíce peněz z kapes řadových občanů.

Občan platí na daních velmi mnoho, hodně za něj platí zaměstnavatel, daně jsou navíc skryty v cenách, celkem tak asi 75 %. Ovšem měl by k tomu přidat ještě tak 6 – 10 procent, aby si zajistil důstojné stáří. Vlastně je to výchovný prostředek. Občan se musí naučit starat sám o sebe a časem se i naučí, jak připravit pro rodinu na neděli tuřín. OK.

Na druhé straně je každý podnikatel, který si do tohoto pytle nesáhne aby si vytáhl alespoň 10 miliard považován za ořezávátko. Někteří na to dosáhnou s problémy. Nejsou ještě dostatečně draví. Šťávu z DiagHuman hledá Interpol po celé zeměkouli, tak se o to pokouší, svého času zástupce lidu, Kalvoda. [Jinde to jde snadněji](#). Problémy pomohou řešit státní úředníci, od toho tu přeci jsou!

Ale [stát se pozvola učí podnikatelům pomáhat](#), to ne že ne. Do toho vlítnou strategičtí investoři, kteří se vypaří, jakmile jim skončí lákadla daňových výhod, ale jsou i tací, co tady zůstanou. [Klobouk dolů](#). A neméně zdatně si počínají draví ze [sociální](#) nebo [křesťanské](#) demokracie Atd, atd.

Člověk by mohl mít pocit, že jediný kdo tady není komunistou jsou komunisté.

Guláš, nebo hnůj? Nedůležité! Otázka je, jak to vylejt.

Vůbec je těch otázek hromada.

**Co to je vlastně to post-totalitní a post-demokratické?**

1. **Je levice v krizi a je-li, jak ji může překonat?**
2. **Má smysl jistit nadnárodní kapitál nadnárodními pouty?**
3. **Je svět ovládaný jednou silou přijatelný?**
4. **Kde s tu vzal terorismus?**
5. **Má snaha o sociální stát smysl?**
6. **Je zisk hybnou silou růstu?**

[Vůbec je těch otázek hromada.](#)



**ODS by se měla znovu pokusit o pád vlády. Opravdu ? Právě ODS? (PVS)****MÍSTOPŘEDEDA ODS A STŘEDOČESKÝ HEJTMAN PETR BENDL:**

Právo 21.04.2004

**\* Váš kolega, pražský primátor Pavel Bém, oznámil, že chce na letošním kongresu ODS kandidovat na prvního místopředsedu strany. Jaké jsou vaše ambice?**

Jsem přesvědčen, že ve vedení ODS musí být hlas, který reprezentuje znalost regionální a komunální politiky. Já se určitě budu pokoušet svoji pozici obhájit.

**\* A pokud jde o post prvního místopředsedy?**

Na grémiu se hledá většinová shoda, tam nehraje roli, jestli je někdo první místopředseda. Hraje roli samozřejmě hlas předsedy, to je logické, ale jinak mezi prvním, druhým a třetím místopředsedou žádný faktický super rozdíl není.

**\* První místopředseda však může být považován za korunního prince.**

Nejsem si jistý, že by kongres uvažoval v tomto duchu. Aspoň na posledním tomu tak nebylo. Netvrdím, že se to do budoucna nezmění, ale myslím si, že jde spíše o funkci místopředsedy, který v případě, že předseda není zrovna přítomen, jde na to či ono konkrétní jednání. Ale jinak váha dovnitř ODS není významně odlišná od "normálního" místopředsedy.

**\* Podpoříte současného šéfa ODS Mirka Topolánka?**

Já jsem určitě loajálním místopředsedou a přeji si, aby celý tým táhl za jeden provaz. Dnes je vedení ODS poskládáno z hlediska záběru problematik poměrně uceleně. Jsou tam zástupci Senátu, Sněmovny i regionální a komunální sféry, což považuji za dobré složení.

**\* Podle některých zpráv z ODS by Topolánkovým nástupcem mohl být předseda poslaneckého klubu Vlastimil Tlustý, který je oblíbencem Václava Klause - údajně na rozdíl od vás či Topolánka. Domníváte se, že se to na sjezdu projeví? Václav Klaus na jedné straně říká, že Vlastimil Tlustý má jeho podporu. Na straně druhé sám Václav Klaus označuje lidi, kteří byli dřív v komunistické straně, jako osoby, které pochybily. Já si myslím, že Vlasta Tlustý odvádí dobrou práci jako předseda poslaneckého klubu a tam je víceméně jeho místo.**

**\* Měla by ODS usilovat o předčasné volby?**

Jsem jedním z prvních, kdo říkal, že předčasné volby jsou řešením, že vláda nevládne. Dneska už je víceméně jasné, že žádná stojednička neexistuje, a má-li se skutečně nastartovat proces nutných reforem, pak je třeba vládu vyměnit. Jsem o tom přesvědčen stále. Stane-li se tak v roce 2006, bude to pro příští vládní strany o to těžší, protože země padá v podstatě v každé oblasti do průšvihů. Téměř nikde nejsou nastartovány procesy, které by v čase ukazovaly změnu.

Zatím jdeme jenom cestou balíčků, dílčích úprav, **které nemotivují k práci, k dravosti, k šetření**, nemotivují úřady, aby byly tenčí. Řešením jsou předčasné volby. Lidé by měli dostat šanci rozdat karty.

**\* Takže se má ODS znovu pokusit sesadit vládu, byť by se jí to třeba znovu nepovedlo?**

Já si myslím, že ano. ODS je v opozici, neočekává se od ní, že bude představovat nějakou národní frontu s koalicí. Na straně druhé musí ODS nabízet řešení a říkat, co s daným stavem chce dělat. Bez těchto dvou věcí se nedá pohnout dál.

Jsem přesvědčený, že ODS má recepty, jak situaci řešit v jednotlivých oborech, a že není důvod vládě neříkat pravdu do očí. Vláda se dnes chová, že neslyší a nevidí, vůbec neví, co se v zemi děje.

**\* V týdeníku Euro jste naznačil, že za obviněním bývalého kladenského primátora Milana Volfa stojí i lidé z ODS. Co je na tom pravdy?**

Musím říct, že to v případě Kladna vyvrátit nelze. Je to hodně kladenská záležitost. Já - vzhledem k tomu, že jsem odpovědný za krajské volby - nejsem z této situace nadšen. Domnívám se, že minimálně koluzní vazba (obava z divadlem, které tam být nemělo. Jestli policie něco má či nemá, ať věci šetří. Ale policie má tuto záležitost tři roky zdokumentovanou. Nechápu, proč zrovna koluzní vazba. To je pro mě nepochopitelná věc.

**\* Kdo z řad ODS měl zájem na Volfově pádu?**

Faktem je, že řídit takhle velké město a radnici není jednoduchá záležitost. Vztahy mezi lidmi jsou různé a nejsou vždycky formovány jenom politickým tričkem, občas jsou to i animozity čistě vztahové. Nelze vyloučit, že někdo má zájem řešit nějaký problém a primátor řekne: ne, tudy se nepůjde, půjde se jinudy. Pak může vznikat vnitřní opozice. ODS má v Kladně většinu a není tudíž tajemstvím, že se souboje neodehrávají na zastupitelstvu, ale hlavně uvnitř klubu ODS.

**\* Je to skutečně jen věc Kladna, nebo do ní zasahují i lidé z vedení ODS - například její středočeští zástupci, tedy vy a Tlustý, který vede středočeskou organizaci?**

Jsem přesvědčený o tom, že to je záležitost kladenská, že to není záležitost republiková a už vůbec ne grémia ODS.

**\* Výkonná rada ODS ale vyjádřila obavu, že do případu Volfova stíhání zasahovali politici, podle vás dokonce osobně ministr vnitra Stanislav Gross. Můžete to upřesnit?**

Jsem si jistý, že sociální demokracie musí hýkat radostí z této kauzy a že ji určitě nebudou chtít žádným způsobem tlumit a že ministr vnitra se v Kladně vyjádřil způsobem, který podle mého názoru ukazoval, že má o něm hodně informací. Vzhledem k tomu, že máme v České republice přes 6000 obcí, neumím si představit, že by se ministr měl takto věnovat jednomu městu. Je přinejmenším podivné, že tyto informace má zrovna o Kladně. Tudíž já bych se nebál říci, že jim to přinejmenším hodně vyhovuje, a budou-li to moci ovlivnit, tak to určitě udělají.

**\* Co Gross řekl?**

Přesný citát si nepamatuji. Něco v tom smyslu, že "moji lidé zde mají poslední dobou hodně práce". V dalším vyjádření varoval každého před spekulacemi, že by on nebo někdo kauzu ovlivňovat. To mi přišlo skoro jako vyhrožování.

**\* Výkonná rada přijala usnesení, v němž upozorňuje na obecnou snahu politizovat kriminální kauzy. Jaké však máte důkazy?**

Mohu mluvit z vlastní zkušenosti. Vždycky před volbami je na tu či onu osobu, viditelnou v obci nebo v regionech, podáno nějaké trestní oznámení. To je ideální způsob, jak někoho pošpinit, skandalizovat, zpochybnit jeho schopnosti, bez ohledu na to, že to je anonym. Podle mých informací z osmi takzvaně nových trestních oznámení, která byla na pana exprimátora Volfa podána, jsou všechna anonymní. Já bych si v celé kauze především přál, aby orgány činné v trestním řízení případ vyšetřily co nejrychleji, aby bylo jisté, jestli někdo něco porušil, či nikoli.

**\* Jedna věc jsou anonymní oznámení a druhou je konkrétní obvinění vlády ze strany ODS, že politicky tlačí na trestní kauzy.**

Jsem přesvědčený, že vláda začíná používat metody zastrašování. Nemusíme mluvit jenom o panu exprimátorovi. Ale například skutečnost, že se pan Hušák ozve v tom smyslu, že nepozve pana premiéra na otevření Sazka Areny a okamžitě si někteří ministři začnou rozesílat SMS "nechoďte tam", druhý ministr řekne "okamžitě odvolat z funkce" a podobně, protože někdo nepozval pana premiéra na nějaké jednání. To znamená: někdo se ozval, nepozval mě, tak okamžitě zašlapat, zničit, vyhodit z funkce. To je za druhé.

A za třetí: V poslední době se policisté ve středních Čechách ozvali proti nákupu podle jejich názoru nevhodných automobilů a krajský šéf dopravy byl sesazen z funkce podplukovníka. Stal se majorem, protože jeho lidi si stěžovali. To jsou metody, které svědčí o snaze zneužívat moc. To určitě není dobře.

**\* Pokud jde o obraz komunálních politiků, nemyslíte, že na něj vrhají špatné světlo takové kauzy, jako třeba skandál kolem přidělování bytů v Plzni? Shodou okolností v něm figurují členové ODS.**

Jestliže tlačíme stát k vysoké míře přerozdělování peněz daňových poplatníků, pak se prostě nikdo nemůže divit, že když mají úředníci jejich peníze, je tady korupce. Protože příležitost dělá zloděje. Já vůbec v žádném případě nezpochybňuji, že je třeba proti korupci bojovat a hledat mechanismy, které by byly opravdu účinné.

Určitě to ale není zvedání daní, dávání úředníkům či konkrétním osobám možnost rozhodovat o rozdělování peněz a stěžovat si na to, že se korupce zvětšuje. Mechanismus musí být přesně opačný. Musíme najít odvahu procesy přerozdělování zmenšovat a nechávat peníze v kapsách daňových poplatníků.

Lukáš Bek



---

## Sokola a Nováka vyšetřuje policie

Právo. 21.04.2004

Souvisí to s případem Radovana Krejčíře, obviněného z podvodů

**Policejní protikorupční služba** začala letos šetřit činnost bývalého **ministra spravedlnosti Jiřího Nováka** a bývalého **ministra vnitra Tomáše Sokola** v souvislosti s případem Radovana Krejčíře.

Ten je obviněn z podvodu, **daňového úniku v celkové výši 650 miliónů korun** a nedovoleného ozbrojování. Oba exministři jsou nyní advokáty a Krejčíře obhajují.

Státní zástupci a detektivové Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality (ÚOKFK) podezírají Nováka z toho, že jako obhájce dělal spojkou mezi vězněným Krejčířem a jeho spolupracovníky na svobodě. Sokol se do podezření dostal v souvislosti se svým kontem nebo kontem jeho advokátní kanceláře v Komerční bance.

Loni v létě měly na jedno z těchto kont poukázat dvě zahraniční společnosti provázané s Krejčířem kolem 26 miliónů korun v dolarech a eurech. Jedna ze společností má sídlit na britských Panenských ostrovech a druhá v lichtenštejnském Vaduzu.

Mluvčí Komerční banky Marie Petrovová se odmítla k těmto informacím vyjádřit. "Banka neposkytuje informace o klientech," řekla mluvčí.

Informace Práva o trestním řízení vedeném proti advokátům Krejčíře potvrdili státní zástupci. "Trestní oznámení týkající se advokáta Jiřího Nováka nám bylo postoupeno pražským vrchním

státním zastupitelstvím. Trestní řízení je fázi před zahájením trestního stíhání. Případ dozoruje obvodní státní zástupce pro Prahu 3 Petr Cibulka," řekl Právu mluvčí pražského městského státního zastupitelství Martin Omelka. Uvedl, že o případu advokáta Sokola informace nemá.

Šetření bankovních operací souvisejících s konty Sokola a advokátní kanceláře, ve které Sokol působí, dozoruje žalobce z Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 Pavel Suchánek.

"Trestní řízení ve věci kont jsme zahájili na základě podnětu finančně analytického útvaru ministerstva financí. Již jsem se obrátil na Komerční banku ve věci odtajnění účtů," odpověděl Suchánek na dotaz Práva.

Police sdělení státních zástupců potvrdila. "Oba případy, na které se dotazujete, šetří policejní komisaři ÚOKFK. V obou trestních řízeních si policejní komisaři s ohledem na současný stav šetření vyhradili právo neposkytovat další informace. Ty však veřejnosti podáme okamžitě, jak je vyšetřovatelé uvolní," odpověděl na dotazy Práva zástupce ředitele ÚOKFK Milan Šiška.

### **Advokáti: o šetření policie nic nevíme**

Exministr vnitra Sokol uvedl, že na jeho osobní konto peníze od žádné fyzické osoby ani právnické společnosti loni nepřišly. "V Komerční bance má konto také naše advokátní kancelář. Na toto konto přicházejí platby od klientů v řádech desítek miliónů. Ani v tomto případě nevím, že by tam přišly peníze od společnosti z Panenských ostrovů a Vaduzu," řekl Právu.

Zdůraznil, že o šetření policie ve vztahu ke své osobě neví. "Nikdo se mě na nic neptal. Rád odpovím, pokud mi v tom nebude bránit povinnost zachovávat advokátní tajemství," poznamenal Sokol. Uvedl, že neví ani o trestním řízení vedeném proti jeho kolegovi Novákovi. "V případě pana Krejčíře je podle vyšetřujícího policisty podezřelých více advokátů. Policista uvedl, že se zatím vyšetřuje, jak se dopisy dostávaly ven z vězení. Navíc pan Krejčíř nevykonával typ vazby, ve kterém by jeho dopisy podléhaly kontrole," vysvětlil Sokol.

Exministr spravedlnosti Novák se pozastavil nad tím, že se jej dosud nikdo z orgánů činných v trestní řízení na případ nedotazoval. "Vím, o co se jedná. Na sklonku loňského roku v Německu vypověděl Tarek Bešara, že jsem měl z vězení vynášet dopisy pana Krejčíře. Není to pravda. Tarek Bešara je v České republice stíhán pro majetkovou trestnou činnost v řádu stovek miliónů korun. Mnoho miliónů dluží i Krejčířovi. I za to je trestně stíhán. Uniká před trestem," řekl v úterý Právu Novák. Uvedl, že trestní řízení může mít za cíl vyřadit jej i Sokola z obhajoby Krejčíře. "**Těžko budeme moci pana Krejčíře obhajovat, jestliže budeme v souvislosti s jeho osobou trestně stíháni,**" dodal Novák.

Podnikatelské činnosti vazebně stíhaného Krejčíře se účastnili v některých firmách také jeho rodiče. Otec Lambert před dvěma lety zmizel za záhadných a dodnes nevyšetřených okolností. Matka Naděžda Krejčířová tvrdí, že o zahraničních aktivitách syna neví. "O společnostech na Panenských ostrovech a ve Vaduzu nic nevím. To slyším poprvé," odpověděla v pondělí na dotaz Práva.

Vyšetřování trestné činnosti Radovana Krejčíře dozoruje žalobce Vladimír Trýzna z pražského vrchního státního zastupitelství. "K současnému stavu vyšetřování a trestnímu řízení týkajícímu se advokátů Nováka a Sokola se nyní nebudu v zájmu vyšetřování vyjadřovat," řekl žalobce.

Pavel Blažek

## **Vyšetřování Sokola a Nováka znepokojilo advokáty**

Právo 22.4.2004

Představitelé advokátní komory jsou znepokojeni policejním vyšetřováním známých advokátů, bývalého ministra vnitra Tomáše Sokola a bývalého ministra spravedlnosti Jiřího Nováka, o kterém včera informovalo Právo.

Oba jsou podezřelí, že nezákonně pomáhali svému klientovi Radovanu Krejčířovi, jenž čelí obvinění z podvodu, daňového úniku ve výši 650 miliónů korun a z nedovoleného ozbrojování.

"Já pokládám za vyloučené, že by se něčeho nezákonného dopustili. Podle mne jde o denunciaci

velmi slušných lidí a skvělých advokátů, do jejichž práce spadá i to, že zastupují lidi obviněné i ze závažných trestných činů," řekl včera Právu předseda České advokátní komory Vladimír Jirousek.

Jak dále řekl, zveřejnění informace o policejním vyšetřování obou advokátů vnímá jako zcela nepřijatelný zásah do výkonu advokacie a bude se tím zabývat i představenstvo komory.

Znepokojení vyjádřil včera v rozhovoru s Právem místopředseda kárné komise České advokátní komory Bohuslav Sedlatý. "O této konkrétní věci nevím nic. Obecně ale mohu říci, že se množí případy snah o diskreditaci advokátů. Je poměrně jednoduché oslabit účinky obhajoby tím, že do případu zatáhnu i advokáta," řekl Sedlatý. Jak dále uvedl, osobně zná pouze Tomáše Sokola, jenž je také jedním z členů kárné komise komory, v jeho případě ale téměř vylučuje, že by se mohl dopustit jakékoliv trestné činnosti.

Vyšetřování svých kolegů odmítl komentovat i advokát Kolja Kubíček. I podle jeho slov se ale zejména v poslední době stupňují různé tlaky ze strany policie na advokáty. Jako příklad ze své vlastní zkušenosti pak uvedl odposlechy telefonů, sledování vozidla či speciální kontroly na hranicích.

"Samozřejmě police má právo odposlouchávat telefony, pokud se jedná o organizovaný zločin, a advokáti často zastupují lidi, kteří jsou takto zařazeni. V jaké souvislosti ale sledují mne, to nevím," uvedl Kubíček, mezi jehož klienty patří například bývalý komunistický funkcionář Karel Hoffmann nebo Jiří Kajínek.

Bývalý šéf středočeského úřadu vyšetřování a nynější advokát Josef Doucha uvedl, že policie má ze zákona právo prověřovat podezření týkající se advokátů a trestně je stíhat, pokud se dopustí trestného činu. "Advokát nemá žádnou výjimku před zákonem. Je povinen respektovat zákony i při obhajobě klienta. Pokud je klient obviněn a je ve vyšetřovací vazbě, zvláště z koluzních důvodů, pak nesmí vynášet dopisy či předávat pokyny či vzkazy," řekl Doucha.

K případu vyšetřování advokátů Sokola a Nováka ale rovněž řekl, že s komentářem vyčká. "Finančně analytický útvar ministerstva financí sleduje finanční toky. Pokud odhalí nestandardní finanční operaci, pak poznatek předává Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, který ho musí prověřit. Domnívám se, že Tomáš Sokol jako jeden z nejzkušenějších advokátů v trestních věcech bude schopen pohyb peněz na kontě vysvětlit," míní Doucha. Přiznal, že by se z trestního řízení vedeného proti jeho osobě nijak neradoval.

"Policie již v této fázi může využívat odposlechu, sledování, kontrolovat korespondenci. Dokonce odposlouchávat telefonické hovory podezřelého advokáta s klientem. Už ve fázi prověřování musí advokát pustit policii do svého soukromí. Z toho nemá nikdo radost," poznamenal Doucha.

Brož: peníze přišly, ale na kauci

Společníkem Sokola a Nováka je jeden z místopředsedů advokátní komory Jan Brož. Právě na konto jejich kanceláře (nebo na soukromé Sokolovo konto) mělo vloni v létě přijít 26 milionů korun v eurech a dolarech. Poukázat je na ně měly dvě zahraniční společnosti provázané s Krejčířem.

Jak řekl včera Právu Brož, na konto jejich kanceláře skutečně tyto peníze přišly. "Část těchto peněz byla určena na kauci, tu však soud nepovolil. Peníze pak byly podle pokynu klienta vráceny," řekl Brož Právu.

Poukázal také na to, že jeho druhý společník, doktor Novák, podal již letos v únoru na ministerstvo spravedlnosti žádost o přešetření celé záležitosti a zároveň také podal trestní oznámení na svědka Tareka Bešaru.

Jak řekl Brož Právu, je pevně přesvědčen o tom, že jeho společníci se ničeho nezákonného nedopustili. "Vnímám celou záležitost jako snahu vyšachovat z obhajoby advokáty, kteří důsledně hájí své klienty," uvedl.

Šéf odboru závažné hospodářské a finanční kriminality pražského vrchního státního zastupitelství Jaroslav Dolejší, jehož podřízený Vladimír Trýzna dozoruje kauzu Radovana Krejčíře, odmítl včera další vývoj kauzy obou advokátů jakkoliv prognózovat.

"To já vůbec nemůžu komentovat. Mohu říci jen to, že poznatky o doktoru Novákovi, že dělal spojkou mezi vězněným Krejčířem a jeho spolupracovníky na svobodě, jsme měli od podzimu 2002, a šlo o jejich verifikaci. A jejich pravdivost se potvrdila výsledkem svědka Tareka Bešary na konci loňského roku," uvedl Dolejší.

Jak dodal, státní zástupce se pak rozhodl tento poznatek předat věcně a místně příslušnému

kolegovi. Potvrdil zároveň, že podnět k vyšetřování Sokola přišel od finančně analytického útvaru ministerstva financí.

Ivana Cihlářová, Pavel Blažek

## Soudcovská unie chce zlepšit image justice

Právo 23.4.2004

Léta kritizovaní čeští soudci chtějí začít bojovat o lepší image justice. Soudcovská unie, dobrovolná profesní organizace sdružující přes polovinu českých soudců, chce proto prosadit povinné zavedení tiskových mluvčích na soudech.

Ti by měli zlepšit přístup novinářů i veřejnosti k informacím a časem tak přispět k vylepšení špatné pověsti českého soudnictví. V současné době fungují tiskoví mluvčí jen na některých soudech a pouze pro novináře. "Podle současných předpisů je věcí úvahy předsedy soudu, jak informovanost veřejnosti zajistí. Není to technicky a systémově jasně vyřešeno. V praxi tak záleží na schopnosti a vstřícnosti jednotlivých předsedů soudů a soudců. Dobrá je situace v Praze, ale zejména u okresních soudů mimo hlavní město je to horší," řekl Právu prezident Soudcovské unie Jaromír Jirsa.

Tomu loňský listopadový sněm Soudcovské unie uložil, aby k zavedení institutu tiskových mluvčích vyzval předsedy krajských, vrchních a obou nejvyšších soudů. Dočkal se ale od nich buď žádných, nebo velmi rozpačitých reakcí. Podle Jirsy proto nezbyvá nic jiného, než aby se do věci vložilo ministerstvo spravedlnosti.

"Již jsem o tom hovořil s ministrem Čermákem, kterého moje úvaha zaujala. Znovu chci tuto otázku otevřít na ministrově setkání s předsedy krajských soudů koncem dubna," uvedl Jirsa.

### Německá inspirace

Podle vyjádření mluvčí ministerstva spravedlnosti Ivy Chaloupkové se vedení resortu otázkou, jak zlepšit informovanost veřejnosti o činnosti soudů, zabývá. "Sbíráme zkušenosti z ciziny, například z Německa, a analyzujeme, nakolik by byly aplikovatelné u nás," uvedla mluvčí.

Jak řekl Právu dlouholetý německý soudce Paul Springer, který v Česku druhým rokem působí jako předstupní poradce pro justiční reformu, v Německu mají tiskové mluvčí povinně všechny krajské a vrchní soudy i soud Nejvyšší.

"Mluvčí jsou k dispozici novinářům i veřejnosti, čísla jejich mobilů jsou zveřejněna na internetu. Mluvčí krajských soudů přitom poskytují informace i o činnosti všech okresních soudů ve svém obvodu a také zpracovávají informace o zajímavých soudních případech i pro mluvčí vyšších soudů a mluvčí ministerstva spravedlnosti," popsal Springer.

Podle jeho slov mluvčí zprostředkovávají například i návštěvy školních tříd na soudních jednáních a v posledních letech na některých soudech rovněž i dny otevřených dveří pro veřejnost.

Právě pod vlivem pozitivních německých zkušeností by se den otevřených dveří měl letos 12. května poprvé uskutečnit i v České republice. Občanům se na celý den otevře budova pražského městského soudu ve Spálené ulici.

Zájemci budou moci besedovat s předsedou soudu Janem Sváčkem a ministrem spravedlnosti Karlem Čermákem či navštívit prakticky zaměřené přednášky známých osobností z řad soudců, advokátů a notářů. Zhlédnout bude možné i inscenovaný trestní proces, komentovaný soudci a státním zástupcem.

Ivana Cihlářová



## Deset miliard se prohrálo kvůli podvrhu-Železný

Právo 24.4.2004

PRAHA -

Většinou o neoficiálním zápisu z návštěvního dne bývalého šéfa TV Nova Vladimíra Železného na Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, jenž se stal klíčovým dokumentem, kvůli kterému Česká republika prohrála spor se společností CME, vedla včera sněmovní vyšetřovací komise dvě hodiny jednání se senátorem Železným.

"Podstatou situace je, že **obhajoba ČR sama vnesla do arbitráže padělaný dokument**, na základě kterého stát arbitráž prohrál a musel zaplatit deset miliard," řekl novinářům Železný po jednání. "O tom že je to padělek, není sporu. To přiznávají všichni," dodal.

Zůstává podle něj nezodpovězená otázka, kdo dokument vytvořil, **kdo ho dal právní kanceláři, která naši republiku hájila**, a proč a kdo ho z kanceláře vnesl do arbitráže. "Je to neautorizovaný list papíru. Policie by měla zkoumat, kdo je jeho autorem. Věřím, že policejní orgány budou velmi rychlé a naléhavé," míní Železný. Dodal, že osoby, kterých se zápis týká, jsou zavázány mlčenlivostí ze strany ministerstva financí.

Podle slov předsedy vyšetřovací komise Stanislava Křečka **se neuvažovalo o tom, zda komise podá trestní oznámení. "Obávám se, že by to bylo velmi těžko zjiitelné a že by takové oznámení valný smysl nemělo," prohlásil Křeček.**

"Nepochybně byl předložen z naší strany dokument, který předložen býti nemusel. Zda to je podvrh, těžko říci," konstatoval. Podle Křečka je ale tragické, že ho česká strana předložila proti svým zájmům, což je u každého soudu velmi neobvyklé.

"Je otázkou, proč vůbec arbitráž na tak vysoké úrovni ve Stockholmu brala jako důkaz proti České republice neautorizovaný papír vyjetý z počítače, bez jakékoliv identifikace, namísto aby přihlédla k českému právu. Nešlo o žádné rozhodnutí, správní usnesení nebo dokument podobného charakteru, ale o nezávislý zápis, nezávislé poznámky kohokoliv. To je velmi, velmi podivné," doplnil Křeček.

Závěry práce předloží komise na červnové schůzi Sněmovny. Předseda Křeček naznačil, že komise zřejmě neoznačí jednoho viníka situace. "Odpovědnost se rozpadá mezi různé subjekty - vysílací radu, snad vládní úředníky, vládu ale snad mezi justici. Protože jestli do dnešní doby není naše justice schopná říci, komu vlastně patří televize Nova po všech těch letech, a jestliže ani rada neví, komu patří televize Nova, co pak můžeme chtít zjistit o právních poměrech v tomto státě," uvedl Křeček.

(jp)



---

## Žižkov platí podnikání svému zastupiteli

*Žižkovská radnice odpouští soukromému podnikateli miliónové dluhy. Zároveň mu poskytuje nové a nové částky.*

Praha, 22. 4. 2004 [HN.IHNED.CZ](http://HN.IHNED.CZ), 22.4.2004

Pražské středisko nezávislé kultury - Palác Akropolis, se stalo v posledních letech výmluvným příkladem stále užšího propojování komunální politiky s podnikatelskou sférou, o němž nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová v rozhovoru pro HN nedávno prohlásila, že je "prostě šílené".

Jediným akcionářem firmy, vlastníci Palác Akropolis, je totiž člen rady Městské části Praha 3 Pavel Hurda z Občanské demokratické strany. Tomuto politikovi žižkovská radnice, v níž vládne ODS společně s ČSSD, odpouští milionové dluhy a zároveň mu různými kanály poskytuje další a další peníze.

Jen letos poteče do Paláce Akropolis přes granty, výhodné půjčky na rekonstrukci, ale i vysoké nájem, které platí příspěvková organizace třetí městské části Junior klub, téměř čtrnáct milionů korun. To je o tři miliony více, než vydá žižkovská radnice na financování mateřských škol. A o jedenáct milionů korun více, než dostává Divadlo Jára Cimrmana.

Radní Pavel Hurda ale odmítá, že by se jakkoliv ocitl v konfliktu zájmů. "Podporu nezávislé kultury nepovažuji za konflikt zájmů, ale za podporu rozvoje svobody a demokracie," uvedl. Podle zastupitele Městské části Prahy 3 Igora Zemana (člena strany Demokraté Jana Kasla) však Pavel Hurda "pod pláštíkem kultury čile podniká za obecní peníze".

### **Obec platí víc než soukromník**

Před dvěma lety uzavřela Žižkovská divadelní a hudební agentura dodatek ke smlouvě s příspěvkovou organizací radnice Junior klub, který pořádá v Akropoli asi čtyřicet procent koncertů. Nájemné za jednu akci se zvýšilo z původních 13 tisíc 234 korun na 34 tisíc za jeden den. Letos již zaplatí radnice Hurdově společnosti za pětadesát koncertů tři a půl milionu korun, což znamená jedenačtyřicet tisíc korun za den.

Na otázku pro starostu žižkovské radnice Milana Českého (ODS), proč městská část akceptuje takovéto výdaje z rozpočtu, odpověděl jeho mluvčí Petr Blažek: "Pan Český se domnívá, že současná cena je srovnatelná s cenami za jiné pronájmy."

Tato cena je však nesrovnatelná se sazbami, které Hurdova firma účtuje soukromým společnostem, pořádajícím v Akropoli daleko méně koncertů než "obecní" Junior klub.

Například firma Key Produktion, která zde loni uspořádala deset akcí, platila dvacet tisíc korun za den "Radnice si mohla prosadit přinejmenším stejné podmínky. Nikdy se o to nepokusila. Hurdovu společnost tak přes Junior klub štědře dotujeme," soudí zastupitel Igor Zeman.

### **Tučná polovina pro Hurdu**

Otevřenou podporu radnímu Hurdovi poskytuje i grantová komise Městské části Prahy 3. Jen pro letošek odsouhlasila Paláci Akropolis nebo s ním spřízněným společnostem dotace na projekty ve výši tří milionů 680 tisíc korun. Jde o více než polovinu částky, které na granty utratí radnice v roce 2004. Čtyřmilionovou dotaci letos přiklepl Pavlu Hurdovi i pražský magistrát, v jehož zastupitelstvu po minulých volbách poprvé usedli Pavel Hurda i se starostou Milanem Českým.

Mezi dotacemi, které proudí z Městské části Prahy 3 do Paláce Akropolis, je i 350 tisíc korun na vystoupení Pekingské opery v Praze. Tento grant získal Hurda loni, koncert však neproběhl. Co se s penězi stalo? "Peníze zůstaly a podpora byla navýšena o další částku v rámci grantů letošního roku," říká mluvčí radnice Petr Blažek.

Bývalý šéf žižkovského odboru kultury Dan Merta však takovýto přesun považuje za protiprávní. "Pokud nebyl grant vyčerpán, smlouva se měla rozvázat a peníze vrátit na konci roku do městské pokladny," tvrdí Merta, který z radnice odešel kvůli nesouhlasu s markantním zvýšením financí pro Palác Akropolis.

"Než Hurda ovládl Akropolis, stačily na provoz Junior klubu dva miliony korun a částka na granty se pohybovala kolem půl milionu. Teď už jde o tunel z radnice, jímž plynule proudí miliony do kapes jejího radního."

### **Střet zájmů? Ale kdeže**

Situaci Pavlu Hurdovi těžko zkomplikuje nový zákon o střetu zájmů, který připravuje vláda. Ten ukládá zastupitelům oznámit, pokud mají na nějaké projednávané věci osobní prospěch. S něčím takovým se však Hurda nikdy netajil.

Ani povinnost přiznat příjmy a další majetek podle Davida Ondráčky z české pobočky Transparency International radního Hurdu nezaskočí. "Proč by je nepřiznal, vždyť nový zákon soukromé podnikání zastupitelům nezakazuje. Tady může pomoci jen veřejný tlak, vytvářející společenské ovzduší, v němž by se Městská část musela chovat jako řádný hospodář a ODS si nedovolila kandidovat Pavla Hurdu do voleb," soudí Ondráčka.

### Na počátku byly dluhy

Když někdejší topič a pozdější ředitel Správy komunálního majetku Praha 3 Pavel Hurda koupil v roce 1997 jedenapadesátiprocentní podíl v Žižkovské divadelní a hudební agentuře (ŽDHA), spravující Palác Akropolis, topila se ŽDHA v dluhích. Za prvé dlužila 115 miliónů korun České spořitelně. Za druhé nesplácela půjčku z radničního fondu obnovy ve výši jednoho miliónu korun. Ani jeden z úvěrů se však Pavel Hurda nepokoušel splatit. A to ani poté, co byl zvolen do zastupitelstva Městské části Prahy 3. Místo toho přesvědčil většinu zastupitelů i vedení České spořitelny, aby radnice odkoupila dluh České spořitelny za pouhých třináct miliónů korun.

Za stejnou částku pak třetí městská část prodala v roce 2000 pohledávku majiteli Paláce Akropolis Pavlu Hurdovi. Pro toto usnesení hlasovala většina zastupitelů ODS (včetně Pavla Hurdy), unionisté a dva členové ČSSD. Podle tehdejších odhadů makléřů by v konkurzu mohla radnice získat za Palác Akropolis až pětadvacet miliónů korun.

"Městská část sehrála roli nastrčeného prostředníka v transakci, při níž byl dluh za pakatel prodán dlužníkovi," říká bývalý pražský primátor Jan Kasl a dodává: "Mohli jsme jen bezmocně přihlížet. Magistrát může zrušit usnesení městského zastupitelstva, jen je-li v rozporu se zákonem."

### Druhý dluh zapomenut

Právě při rozhodování o prodeji Paláce Akropolis Pavlu Hurdovi vyšla najevo i výše zmíněná miliónová půjčka z radničního fondu obnovy. ŽDHA ji nesplácela od roku 1995 a penále narostlo na pět a půl miliónu korun. Hurda, aby uchlácholil kritiky, splatil do konce roku 2000 původní milión. A penále? "Žádné penále v této souvislosti nebylo vyměřeno," stroze sděluje mluvčí Petr Blažek. Jakýkoliv dluh však může odpustit jen zastupitelstvo svým usnesením. Jak však Blažek připustil, zastupitelé nikdy o dluhu ŽDHA nejednali.

"V takovém případě by radnice měla penále vymáhat. Pokud tak nečiní, porušuje povinnost řádně hospodařit se svěřeným majetkem," soudí právník Martin Elger z organizace pro rozvoj právní kultury AAetB.

V době, kdy ŽDHA neplatila věřitelům, putovaly peníze, které získávala z pronájmů čtyř barů a restaurací v Paláci Akropolis, mimo agenturu. Jak potvrdili HN někdejší provozovatelé těchto zařízení, přes tři roky posílali platby za nájem ve výši třicet až čtyřicet korun měsíčně mimo jiné firmě Smabik, jejímž majitelem je Pavel Hurda.

Další peníze odtékaly do společnosti Hurdovy přítelkyně Marcely Graciasové. Ta dnes pracuje jako správkyň Paláce Akropolis, působí za ODS v zastupitelstvu Městské části Prahy 3 a je členkou grantové komise, kde hlasuje o přidělování dotací mimo jiné i pro Hurdovu společnost.

Jiří Leschtin

Stránky projektu [iHNed.cz](http://iHNed.cz) připravuje [Economia OnLine](http://EconomiaOnLine). ISSN 1213-7693.

Copyright © 1996-2002 [ECONOMIA a. s.](http://ECONOMIA.a.s.), člen skupiny [Dow Jones - Handelsblatt](http://DowJones-Handelsblatt). Informace o inzerci [zde](#).



## Komu zisky, komu ztráta? Vodné (například)

*Jak mají samosprávy dál naložit s akciemi místních vodárenských společností? Proti sobě stojí dvě možnosti: hloupá a chytrá.*

Jiří Slabý, [HN](#), [IHned.CZ](#), 21.4.2004

Na řadě radnic se diskutuje, jak dále naložit s akciemi místních vodárenských společností. V základě proti sobě stojí dvě koncepce. Jednu bych nazval liberální (protože jde o privatizaci) a druhou socialistickou (neb zachovává obecní majetek), ale někdy zdání opravdu klame. Lepší by bylo mluvit o představě hloupé a o představě chytré.

V letech 1993 a 1994 stát převedl na města a obce majetek vodárenských společností. V praxi vzniká model, kdy je region obsluhován jednou firmou, která je v majetku všech obcí na území působnosti. Majetkové podíly jsou v zásadě rozděleny tak, že velká města mají více, malé obce méně.

Od roku 1997 začíná faktická privatizace. Společnosti Veolio, Angličan Water a další začínají nakupovat od obcí jejich akcie a někde postupně získávají majoritu či rovnou stoprocentní podíly.

Samosprávy ztrácejí vliv na vývoj vodného a stočného (což byl mimochodem původní smysl akce). Prodeje jsou často doprovázeny závazkem investora držet růst cen vodného a stočného v souladu s inflací. Realita je ale naprosto jiná.

V roce 2001 vstoupila do Pražských vodovodů a kanalizací společnost Veolio. Od té doby dosáhla inflace hodnoty zhruba 6,8 procenta, voda podražila asi o dvacet procent. U jiných firem jsou rozdíly ještě větší, mnohdy je růst cen desetinasobný oproti inflačnímu vývoji.

Objevil se ještě jeden problém - privatizované firmy nedosáhnou na strukturální zdroje z EU, protože ty jsou dostupné jen subjektům, v nichž mají majoritu stát či municipality. To vede ke změně strategie nových vlastníků a zde se rodí ony dvě zmíněné koncepce.

První - při neznalém pohledu liberální - říká: Rozdělme vodárenské společnosti na dvě. První zůstane obci a bude v ní investiční majetek, trubky, čističky a tak dále. Tato firma bude také realizovat investice do tohoto majetku, tedy, bude moci čerpat od Bruselu peníze.

A vytvoříme druhou společnost - provozní. Ta bude na základě nájmu zajišťovat běžné opravy, prodej, provoz a další "denní" věci, což také znamená, že bude inkasovat od zákazníků. Tu prodáme investorovi.

Vypadá to rozumně - obce něco dostanou hned, něco pak v dalších letech z nájmného, které sice bude inkasovat infrastrukturní firma, ale snad něco zbude. Nezbude.

**Příkladem je VHS Olomouc. Za tři roky takovéhoho soužití vytvořila infrastrukturní firma ztrátu 1,8 miliónu, provozní společnost Veolio zisk skoro osmdesát miliónů korun. Čím to je? Investice do infrastruktury jsou značné a obce neumějí (či jejich představitelé z nějakých důvodů nechtějí) nastavit nájmné tak, aby došlo ke korektnímu dělení zisku.**

Mnohé potřebné opravy jsou také překvalifikovány na investiční akce tak, aby je platila infrastrukturní společnost a nikoli provozní. A navíc cenu pro zákazníky určuje provozní společnost. Výsledkem je stejný efekt jako v případě odprodeje celého systému.

Na první pohled socialistická představa říká něco jiného - je rozumné oddělit infrastrukturu a provoz. Ale neexistuje důvod, aby obce pustily ze svých rukou majoritu v oněch provozních firmách, zvláště

pak ve chvíli, kdy nabízející se investor nepřináší potřebné prostředky na rozvoj sítě, ale jenom svůj um při obchodních postupech. Je možné připravit menšinový vstup partnera do provozu, ale za podmínek, které obcím udrží rozhodující vliv na celý systém.

V těchto týdnech se na mnoha místech radnice rozhodují. Občané Pardubicka, Chrudimska, Kladenska, Mělnicka a dalších oblastí by měli vědět, že právě u nich může dojít k rozhodnutím, která nejen že nepřinesou zlepšení, ale budou znamenat i nenapravitelné škody.

Autor, ekonomický poradce, je živnostníkem Jiří Slabý

Stránky projektu [iHNed.cz](http://iHNed.cz) připravuje [Economia OnLine](http://Economia OnLine). ISSN 1213-7693.

Copyright © 1996-2002 [ECONOMIA a. s.](http://ECONOMIA a. s.), člen skupiny [Dow Jones - Handelsblatt](http://Dow Jones - Handelsblatt). Informace o inzerci [zde](#).



---

## Škoda po Volfové je víc než milion

Datum: 21.04.2004

Autor: (se)

Zdroj: Mladá fronta DNES

Praha - Víc než milionovou škodu našli kontroloři v hospodaření na Střední odborné škole pro administrativu EU v Praze, kterou řídila bývalá poslankyně Jana Volfová. Podle kontrolorů vedení školy několikrát porušilo zákon.

## Kontrola: Volfová porušila zákon

Horní Počernice - Neuvěřitelný chaos v účetnictví, ve kterém se ztrácely statisíce až miliony korun města i ministerstva financí. Tak by se dalo shrnout jeden a půl roku dlouhé účinkování vedení Střední odborné školy pro administrativu EU v čele s **exposlankyní** Janou Volfovou, ředitelkou školy, která z funkce odešla na konci ledna.

Hlubková finanční kontrola magistrátu totiž potvrdila závažné nedostatky a porušování zákona v naprosté většině kontrolovaných případů hospodaření. Ty však byly často tak neprůhledné, že tok peněz nebyli schopni dosledovat ani odborníci.

Výsledek kontroly, který má MF DNES exkluzivně k dispozici, je navíc rozepsán na sedmdesátí stránkách dokumentu, přičemž na každé straně jsou několikrát připomenuta závažná pochybení a rozpory se zákonem.

V textu je tak zmíněn například více než milion korun vydaných na neexistující počítačové vybavení školy, dvojnásobně vystavené faktury jedné firmě za stejnou práci, další desetitisíce korun za údajné školení, které nikdy neproběhlo, nebo i patnáctitisícová položka na poradu vedení na chalupě Volfové.

Ještě v únoru se Volfová bránila tím, že cílem kontroly je zdiskreditovat její osobu. Nyní si raději vyměnila telefonní číslo svého mobilního telefonu a ani na něm není k zastížení.

## Ředitelka školy provolala z mobilu 86 tisíc korun ročně

Horní Počernice - Ještě do konce ledna, kdy byla ve vedení střední odborné školy v Horních Počernicích **exposlankyně** Jana Volfová, by bylo jedním z nejvýhodnějších zaměstnání pracovat pro tuto školu.

Za jednu práci dostaly například dodavatelské firmy od školy zapláceno hned dvakrát. Jak naložit s více než milionovým grantem ministerstva školství na vzdělávání? I tady se hodí jeden z receptů

bývalé ředitelky.

Dvě stě tisíc korun do kuchyně na nádobí, zbytek na nákup neexistujících počítačů.

K dispozici by bylo i služební auto, u kterého se nikomu nepodaří zjistit skutečný poměr mezi vyfakturovanou částkou a skutečným počtem najetých kilometrů. Jak je to možné? "Kniha jízd byla odcizena, což bylo nahlášeno policii. Ta však případ odložila," stojí v kontrolní zprávě.

Střední odborná škola také nabízela zdaleka nejvýhodnější tarif pro volání v celé republice. Někteří zaměstnanci sice měli stanoven limit, který opravdu dodrželi, nicméně například stavební technička, která nebyla zaměstnankyní školy, dokázala ročně provolat 42 tisíc korun.

Bývalá ředitelka Volfová ji však ještě předčila. Její měsíční hovorné bylo rovnou sedmitisícové. Jen pro srovnání: ředitel střední školy s podobným počtem žáků, konkrétně 650, provolá měsíčně 1000 až 1500 korun. A to si ani nemůže z bonusových bodů za provolané částky, které hradí město, vzít domů tři telefony Nokia jako vedení počernické školy.

Problémem tu nebyla ani výroba diskety s jedním logem školy za 47 250 korun nebo vést za dvacet tisíc korun neexistující školení

## **Kvůli chybám se ztratily miliony**

Bývalé vedení školy v čele s exposlankyní Janou Volfovou několikrát porušilo zákon

Hlubková kontrola hospodaření střední školy prokázala bývalé poslankyni Janě Volfové rozsáhlé finanční machinace. Té nyní hrozí trestní stíhání.

Horní Počernice - Desetitisícové faktury za nikdy neuskutečněné práce nebo dvojnásobně vystavené faktury jedné firmě za stejnou práci.

To je jen malá ukázka z hospodaření dnes již bývalého vedení Střední odborné školy pro administrativu EU v čele s bývalou poslankyní Janou Volfovou.

K podivným praktikám s penězi města i státu přitom kontrolory přivedli sami studenti, kteří měli dostat internetovou kavárnu.

Její vybudování bylo skutečně zahrnuto v nákladech školy. "Když jsme se tam však stavovali na neohlášenou kontrolu, byl tam jen starý nábytek," popsal před časem pražský radní Jan Slezák, který má na starosti oblast školství.

Problémů zde však bylo mnohem více. Například s grantem ministerstva školství na vyrovnání disparit ve vzdělávací nabídce krajů naložila škola jednoduše.

"Z tohoto grantu bylo 208 tisíc korun použito na nákup kuchyňského nádobí," stojí ve zprávě.

Další částka z grantu, konkrétně 545 tisíc, měla jít na vybavení školy počítači, spolu s dalšími 650 tisíci korun od města. Ve skutečnosti se však kontrolorům nepodařilo dohledat, na co byly peníze použity.

"Nebylo možné ani zjistit, zda majetek v organizaci skutečně fyzicky existoval," popisuje dále zpráva.

K výsledkům kontroly se však zaměstnanci magistrátního odboru finanční kontroly odmítli vyjádřit.

"Nemohu poskytovat bližší informace, stále ještě běží lhůta pro námitky ze strany školy," uvedla včera vedoucí odboru Bohumila Jeníčková. Podle dokumentu se však již pověřený ředitel školy Roman Liška vyjádřil, že škola nebude uplatňovat námitky.

Redakci se nepodařilo získat ani aktuální komentář radního Slezáka, který je nyní na dovolené. Magistrát však na exposlankyni podal trestní oznámení již dříve.

JAK UTOPIT MILIONY. Studenti střední odborné školy sami upozornili na podivné finanční nesrovnalosti v jejím chodu. Magistrátní kontrola nyní chyby potvrdila.

[NEWTON Information Technology, s. r. o. Copyright \(c\) 2003](#)

[Zdrojem zpráv je MFDNES, MAFRA, a.s. Copyright \(c\) 2003](#)



## Je či není kandidátka na senátorku paní MUDr. Marie Horáková lump?

Olomoucká krajská radní a podnikatelka ve zdravotnictví MUDr. Marie Horáková (KDÚ-ČSL) je velmi kontroverzní osobnost. V posledních desíti letech budovala svůj podnik SPEA Olomouc s.r.o. a síť kontaktů tak efektivně, že v podstatě ovládla zdravotnictví v kraji.

Paní Marie Horáková uvěřila faktu, že si může dělat, co chce. V budování svého soukromého impéria ztratila soudnost o mantinelech etických a je zcela zřejmé, že porušila i mantinely právní.

Paní budoucí senátorka se dopustila trestného činu, účelové dotace na vedení Národního onkologického registru použila jiným způsobem – investovala je do svého soukromého zdravotnického zařízení (spolupřítelka SPEA Olomouc s.r.o.), čímž se nelegálně obohatila.

## Jaký je počátek celé kauzy?

Dopisem ze dne 19.9.1996 ( č.j. P-1185/96) pověřil přednosta Okresního úřadu v Olomouci JUDr. František Neplech společnost SPEA Olomouc, s.r.o., nám. Nár. Hrdinů 2, 771 39 Olomouc, IČO 64086747, provozem Centra klinické onkologie Olomouc. Povolení obsahuje velmi zajímavý dodatek: „Náklady spojené s touto činností, které nebudou pokryty výnosy, uhradí okresní úřad na základě podrobného vyúčtování podle zvláštní smlouvy, kterou strany mezi sebou uzavřou do 15.10.1996.“

Tímto momentem nastalo „mafiašské“ propojení soukromého subjektu a státní správy, charakterizované nekontrolovaným tokem finančních prostředků. Paní krajská radní a zástupkyně hejtmána MUDr. Marie Horáková je používala velmi svérázně a obohacovala se (rozuměj kradla) velmi efektivně. Jako příklad může posloužit následující postup:

Na oddělení Klinické onkologie SPEA Olomouc, s.r.o. pracovalo v roce 2002 celkem 5 zaměstnanců – MUDr. Bertová, Ehrmannová, Horáková, Kovaříková a Zdražilová (jméno Horáková v seznamu není náhodné – MUDr. Marie Horáková, krajská radní a podnikatelka ve zdravotnictví zaměstnává, resp. vykazuje ve SPEA Olomouc, s.r.o., své příbuzenstvo). Je ovšem zajímavé, že v témže období jsou na výplatní pásce oddělení Klinické onkologie (tedy specialisté vykazovaní Okresnímu úřadu Olomouc) následující zaměstnanci (pro jednoduchost bez titulů):

1.Bertová 84900 2.Kotrla 41706 3.Koníčková 41115 4.Uličná 88298 5.Kovaříková 41903  
6.Zdražilová 96716 7.Balušíková 029128.relyová 01309 9.Sekaninová 73502 10.Tesařová  
85708 11.Kadlecová 32504 12.Grézlová 22320 13.Ehrmannová 1690214.Jahodová 32306  
15.Ježková 33700 16.Srovnalová 78075 17.Behúňová 04120 18. Anderová 13014  
19.Řezníčková 7130620.Naušová 21.Ungrová 22.Tilichová

Některá jména v seznamu jsou pro pořádek uvedena i s výplatním číslem pro snadné ověření. Jednoduchými počty  $22 - 5 = 17$  dojdeme k závěru, že mzdové náklady 17 „zaměstnanců“ paní podnikatelka ve zdravotnictví MUDr. Marie Horáková účtovala okresnímu úřadu. Tím „ušetřila“ na mzdách, čímž se samozřejmě významně obohatila.

Jako příklad tento postup bezpochyby dostačuje. Komu by to nestačilo - jistě není problém dohledat osud výpočetní techniky dodané pro Národní onkologický registr, osud dotací, ze kterých byla financována stavební rekonstrukce 5. patra SPEA Olomouc, s.r.o. budova na náměstí Národních Hrdinů 2 v Olomouci (ihned po rekonstrukci oddělení byl zrušen NOR a oddělení Klinické onkologie přesunuto do jiných prostor).

Celý tento tunel hladce fungoval do zrušení okresních úřadů a jejich nahrazení úřady krajskými.

Přesto, že v obou institucích jde o stejné lidi a propojení MUDr. Marie Horákové se státní správou pokračuje, narazilo toto propojení na nové kontrolní mechanismy.

Dne 06.05.2002 zrušil přednosta okresního úřadu Ing. Roman Váňa a dopisem č.j.: P-593/2002 adresovaným jednatele SPEA Olomouc, s.r.o. MUDr. Marii Horákové „Pověření výkonem zdravotnických činností“ č.j. P-1185/96 ze dne 19.09.1996. Na kraji, přesto že paní podnikatelka ve zdravotnictví MUDr. Marie Horáková je krajskou radní, již s podobnou smlouvou nikdo nechtěl nic mít.

Následky pro úroveň péče o onkologické pacienty v Olomouckém regionu však byly devastující. Dne 12.11.2002 oznámila MUDr. Marie Horáková ukončení činnosti zpracovatele Národního onkologického registru a následovalo zrušení dispenzárních onkologických ambulancí v Litovli a Šternberku (dopisem z 12.06.2002, č.j. 50/I/02) a propuštění některých zaměstnanců Onkologického oddělení.

Je paradoxem, že když se tito zaměstnanci pokusili zajistit dispenzární činnost sami a otevřít si onkologické ambulance sami, použila MUDr. Marie Horáková svého vlivu na zmanipulování výběrového řízení na smlouvu se zdravotními pojišťovnami aby pozice, které sama opustila, opět zaplnila a ukázala všem svou moc lokálního mafiána.

### **V čem je problém?**

Podnikatelka ve zdravotnictví, členka KDU-ČSL a krajská radní MUDr. Marie Horáková se bezpochyby dopustila několika majetkových trestných činů. Svým morálním profilem dostatečně prokázala, že patří ke garnituře nereseriových politiků, kteří využívají politiky k prosazení svých „podnikatelských“ cílů. Paní MUDr. Marie Horáková neomezila svou činnost pouze na zdravotnictví – viz. její soudní spor s poslankyní za ODS paní Kateřinou Dostálovou, která poukázala na kšeftování se státními byty (MUDr. Marie Horáková si nechala přidělit luxusní byt v centru Olomouce, přestože její bytové potřeby jsou uspokojeny vilou v centru téhož města). Tento článek pouze poukazuje na fakt, že paní MUDr. Marii Horákové by se mohla imunita senátorky velmi hodit, protože kvalitně vypracované a podložené trestní oznámení může očekávat každým dnem.

Anonymní příspěvek na adrese [www.pandora.cz](http://www.pandora.cz) 21.04.2004



## Dlouhý stín krátkého století

- Václav Bělohradský -

PRÁVO 22.04.2004

V hromadě zpráv evropského tisku o výpovědi Richarda Clarka, experta Bílého domu na mezinárodní terorismus, před nezávislou komisí vyšetřující okolnosti 11. září 2001, jsem našel zajímavou metaforu. "Lidé jako Condoleezza Rice," řekl prý, "v sobě nesou problémy studené války a 80. let jako zkamenělý hmyz v jantaru." Ve mně, vášnivém čtenáři Švejka, probouzí ta metafora sympatické reminiscence - jednoroční dobrovolník Marek vypráví v arestantském kupé, jak si v roli šéfredaktora časopisu Svět zvířat vymýšlel nová zvířata - třeba "blechu inženýra Kúna", která byla nalezena v jantaru a která byla úplně slepá, protože žila na prehistorickém krtkovi, který byl také slepý...

Když ale tu metaforu zobecníme, nabídne se nám historicky velmi přesvědčující vysvětlení slepé uličky, v níž se ocitla demokratizace světa po náhlém konci "krátkého století" - tak nazval anglický historik Eric Hobsbawm 20. století, protože začalo až v roce 1914 a skončilo už v roce 1989. Zkamenělé blechy dvou světových válek a jedné války studené - Války dvacátého století a dvacáté století jako válka se jmenuje jeden esej Jana Patočky - přesměrovaly vývoj po roce 1989 od zrušení vojenskoideologických bloků k pouhému rozšiřování toho nejmocnějšího, od demokratizace světa k hegemonii USA, které unilateralisticky a všemi prostředky "sahají po světové moci". Válka pokračuje jinými prostředky.

Tomuto přesměrování vývoje odpovídal i průběh transformace v postkomunistických zemích: byla založena na zjednodušeném obrazu světa nazývaném "washingtonský konsensus" - rychlá privatizace, rychlá liberalizace a vyrovnaný rozpočet. Taková privatizace proměnila postkomunistické země v rejdiště daňově privilegovaných globálních korporací, krachujících bank, zbohatlíků, kteří vydělali na využití privilegovaných informací - na Rudém náměstí stojí ferrari a maseratti, nový Triumf Palas se podobá palácům stalinismu, ruská burza stoupla o 98 procent (jen výsledky voleb měly dříve tak pěkná čísla).

Postbipolární svět ovládly struktury orientované **ne ke smyslu výkonu moci, ale k růstu moci.**

Jednu zkamenělou blechu v jantaru považuji za zvlášť nebezpečnou. Je to **propagandistická konstrukce, podle níž "komunismus byl opakem kapitalismu, jeho smrtelným ohrožením".**

Ve skutečnosti byl jen přístupovou variantou ke kapitalismu, zrychlenou cestou k vybudování moderní průmyslové společnosti. Ferdinand Peroutka sebral své úvahy z let 1945-1948 do knihy s názvem Tak nebo tak. Tvrdí v ní, že socialismus ve smyslu "rozumem řízeného hospodářství" je historickou nutností, ale že jej lze budovat "tak (jako v Rusku)", s obrovskými oběťmi na životech a ztrátou práv a svobod, nebo "tak (jako v demokratických, sociálně integrovaných zemích Evropy)", kde život jednotlivce má velkou hodnotu. Peroutka se mýlil v odhadu československých možností, ale ne ve smyslu dilematu: průmyslová modernost se skutečně ve 20. století budovala "tak nebo tak", rozdíl závisel jen na vzdálenosti od jejího centra. Centrum (Paříž, Londýn, Washington) připouštělo tak lidštější - čím vzdálenější periferie, tím nelidštější tak. Československo se po válce dostalo pod vládu hegemonu "přístupové varianty", ačkoli historicky nebylo periferií průmyslové civilizace, a dostalo se tak do tragického rozporu se svou historickou identitou - byli jsme "uneseni z Evropy", jak napsal Kundera.

Konec komunismu nebyl vítězstvím demokracie, ale sjednocením centra a periferie průmyslové civilizace. Komunismus jako přístupová varianta ke kapitalismu splnil svůj úkol, obě ramena řeky průmyslové modernosti se slila v jeden proud, první a druhý svět splynuly v jeden "globalizovaný".

Jak jít proti proudu této řeky? **Levice a pravice nejsou než ideologické usazeniny rozdělených**

**ramen řeky průmyslové modernosti, které proud nyní míchá ve stejnou břečku. (Dokladem může být třeba sesterské soužití ČSSD a US-DEU?)**

Kolik zkamenělých slepých blech ovládalo naši zemi v 90. letech! Zdaleka viditelná v celé Evropě byla skupina reformních komunistů, jako byli Dubček, Mlynář, Liehm, v jejichž myšlení zkameněly blechy Jara 68 - věřili v demokratický socialismus. Většina národa v nich ale v roce 1989 viděla jen představitele iluzí minulosti, usilující o pouhé kosmetické úpravy socialismu. Byli rychle vyhnáni z veřejného prostoru "bratrstvem krátké cesty" - skupinou ekonomů a politických filosofů, **v jejichž myšlení zkameněly problémy demokratické Evropy z 80. let, především kritika stále méně spravedlivého a stále méně efektivního sociálního státu, filosofická obrana neřízené "otevřené" společnosti proti "pýše plánujícího rozumu"**.

Měl jsem počátkem 90. let blízko k této skupině: konec jedné Pravdy a jednoho plánujícího Rozumu byl pro mě začátkem epochy "rozumů v množném čísle", dialogu mezi civilizacemi, osvobozujícího procesu prolínání západních forem demokracie s formami svobody, které mají původ v jiných kulturních vzorcích, než jsou ty řeckořímské; věřil jsem, že lehkonohá postmoderní racionalita nepodlehne tyranii nových "hledisek totality". Mýlil jsem se. Postmoderní společnost se globalizovala a s globalizací přišla i nová tyranie hlediska totality: abychom přežili, musíme se nechat uvěznit v síti demokraticky neovladatelných struktur růstu Růstu - "každý den mezi d'ábly stáváme, pomalu sami se d'ábly stáváme".

V politické kultuře této skupiny ekonomů zkameněl tři sta let starý mýtus o přirozeném řádu a tržním systému, který "přesně pasuje na člověka, tak jak ho Pán Bůh stvořil" a jehož obnovení "není žádný kumšt, lidem prostě stačí dát svobodu, stačí jim vymezit prostor, aby svoboda jednotlivce nenarušovala svobodu ostatních" (Tomáš Ježek). Jaké místo má v tom "prostoru svobody" třeba Temelín, Spolana nebo víc než čtyři sta toxických skládek odpadu v Česku? Jaká vlastnická práva "nenarušují svobodu druhých" dnes, kdy jediný potopený tanker může zničit životní prostředí miliónů lidí?

**Klíčový omyl bratrstva krátké cesty tvoje pojetí vlastnictví jako nějakého morálního, v sobě evidentního prvopojmu, který má v dějinách stále stejný obsah** - ve skutečnosti je pojem vlastnictví sociální konstrukt, označující v různých politických kontextech různé typy "governance", tedy ovládání zdrojů. Ekonom Lubomír Mlčoch přesvědčivě ukázal, že privatizace krátkou cestou nebyla než obdobou znárodnění; nevedla k efektivnímu výkonu vlastnických práv, protože k tomu chyběla celá řada kulturních a institucionálních předpokladů. **Tunelované či špatně vedené banky a podniky musely být sanovány; bezmocní daňoví poplatníci platili a platili (více jak čtyři sta miliard se odhaduje) - a tak vznikla buržoazie v Česku.**

Další zkamenělou blechou v jantaru je věčné české hledání "dobrého Děda Vševěda - hegemonu, který se Čechů zastane". Modelovým příkladem budiž tato argumentace významného politického komentátora. Postoj Německa proti válce v Iráku, odrážející vůli téměř osmdesáti procent občanů, nazývá pohrdavě "stavět se na zadní" a toto je jeho závěr: "Správná otázka pro českého prezidenta ... nezní, co udělá pro to, aby se Němci nemohli roztahovat v českém prostoru, ale ... co uděláte pro to, abychom tu s Němci nezůstali sami." Odpověď je jasná: "podepíšete výzvu sedmi jako Havel, která připomíná Američanům, že mají v Evropě i bezvýhradné spojení." (Daniel Kaiser, LN) Obrovská civilizační katastrofa v Iráku se tak dostává do malicherného kontextu "českých zájmů". Stínový ministr zahraničí Jan Zahradil navrhuje, jak je bránit: "Německá politika se renacionalizuje... americké základny (na českém území) by řešením byly." (Reflex, 15/2004)

Tradiční český (ale i polský) strach z Němců a z "Rusáků" je zkamenělina, která velmi ztěžuje sjednocování Evropy; rozšíření EU za těchto kulturně-politických a psychologických podmínek se stále jasněji ukazuje jako osudová chyba.

Americký politolog Joseph Nye vidí zdroje americké hegemonie ve 20. a 21. století v technologické

vyspělosti, vojenské a ekonomické velikosti a v tom, co nazývá "soft power" - jemná moc hollywoodských klišé a kontroly mezinárodní komunikace. Myslím nicméně, že **důležitým zdrojem současné moci USA je také bezmezný konformismus vůči americkému unilateralismu mocenských elit v postkomunistických zemích; cílem rychlého rozšiřování NATO je od začátku vytvoření páté kolony amerického unilateralismu uvnitř EU.**

V českých médiích převládl v 90. letech pravicový pojmový mccarthismus. Nazývám tak způsob myšlení, který dále prodlužuje dlouhý stín krátkého století - století mobilizace mas k přeměně světa v energetický komplex, století neustálého válčení za další růst všech možných "ukazatelů".

Vlna mystifikací a pravičáckých klišé, která zalila náš veřejný prostor po španělských volbách, odhaluje jeho rétorické jádro: válka za hegemonii a unilateralismus je jediné správné pojetí vztahu průmyslového Západu a zbytku světa, pacifismus je mnichovanstvím a kolaborací s terorismem. Třeba Bohumil Doležal: "...ve válce s terorismem neexistuje neutralita... Jde jen o pořadové číslo ve frontě na plynovou komoru... Mloci se vylodili u břehů Evropy... **Teroristické nebezpečí tyje z evropského pacifismu.**" (odkud to opsal?)

Pavel Šafr píše fučíkovsky: "V jedné větě svého prohlášení se však zločinci z al-Kajdá nepletou. Říkají: Vy milujete život, my milujeme smrt... náš nepřítel ... nechová k těm, kdo milují život, nic než pohrdání za jejich zbabělost." A Emanuel Mandler přidává obecnou teorii o chování voličů: "Rozpor, kdy obyvatelstvo nenávidí teror, a zároveň nechce mít u moci ty, kteří bojují proti jeho podstatě, je starý a známý jako demokracie sama. ...lid nechce válku... Lid v Anglii slavil mírotvorce Chamberlaina..." Nebo Zdeněk Švácha: "Vztahy mezi národy se nemohou demokratizovat. Pro nezápadní kultury je demokracie výrazem západního imperialismu... platí jen mír, opřený o hodnověrnou sílu."

Amartya Sen, nositel Nobelovy ceny za ekonomii, vyvrací europocentrické pojetí demokracie v celém svém díle, zejména pak ve studii-manifestu Globální kořeny demokracie (The New Republic 6/10/03). Ukazuje, že v mnoha podobách najdeme v různých kulturách ideu, že hledisko každého jednotlivce a skupiny, k níž patří, musí mít váhu v politickém rozhodování. Představa, že na demokracii má monopol NATO, je výrazem "nadutosti nejvyzbrojenějšího".

**Doležalova věta o frontě na plynové komory je neetickým zneužitím argumentu holocaustu. Ten je pevně spjatý s moderním průmyslovým státem, s legitimizující silou byrokracie, s technikou; islámský fundamentalismus patří do dramatického kontextu rozporné modernizace Třetího světa, je vzpourou proti moderní sekularizaci a nese v sobě rozpory takové vzpoury - například využívá technických prostředků civilizace, proti níž bojuje. Plynové komory patří především do dějin Němců, pro jejichž bloudění ve 20. století autor projevil v minulosti tolik porozumění. Je to správné, i ty nejhorší postoje jsou odpovědí na svět, který jsme vytvořili - technologické zabíjení první světové války je příčinou bolševismu, sobecký versailleský mír vyvolal nacismus v Německu, velká hospodářská krize a Mnichov vysvětlují, proč tolik našich spoluobčanů uvěřilo po druhé válce v jedinou slovanskou velmoc.**

**Takový rozumějící přístup je ale třeba uplatňovat na všechny zbloudilce, nejen na sudetské Němce. Jsou společnosti, v nichž i totalitarismus může být normální. Pojem "láska k životu" je pak velmi relativní v západním kontextu, vidíme přece kolem sebe mnoho příznaků "lásky ke smrti" - toxické skládky, zamořený vzduch našich měst či Bushovo odmítnutí Kjótského protokolu limitujícího emise skleníkových plynů.**

Metaforu "mlouk u našich břehů" je třeba domyslet. Čapkovi mloci jsou alegorií nezodpovědného utilitarismu Západu: všechno nám musí sloužit, ale co slouží, se jednou vzbouří proti svým pánům. **Vzpomínám si, jak Reagan kdysi prohlásil, že je hrdý na to, že USA podporují afghánský lid v jeho boji proti sovětským agresorům. Sovětským svazem podporovaný vůdce Nadžibulláh však přispěl i k emancipaci afghánských žen a bojoval proti rostoucí moci islámských fanatiků, to ale tenkrát ještě nebylo v zájmu USA. Tehdy využívaly fundamentalisty jako služebníky svých zájmů - a služebníci se vzbouřili.**

Logiku pojmového mccarthismu nejlépe vystihuje jedna formulace Karla Steigerwalda. V reakci na čečenský terorismus napsal: "Putin řekl: Rusko s teroristy vyjednávat nebude. Jednoduše je zlikviduje. Je to dobrá odpověď. Lepší než úvaha o tom, čím a jak a proč jsou teroristi k svému krutému jednání hnáni. Terorismus je zlo, které je nutné hubit bez zábran. Lidé říkají, odstraňte kořeny terorismu, zmizí. Není to pravda, odstranit kořeny terorismu znamená vyhovět mu. Těmi příčinami jsme totiž my... bílý svět, nebo řekněme svět neislámský či obecněji svět tolerance, obtížně a pomalu chápe, co se mu to v záblesku bomb vlastně děje."

Jádro této černobílé formulky je jasné: My, bílá civilizace, jsme tolerantní, vytvořili jsme svět, který ohrožují barbari "přicházející zvenku". Jejich terorismus nemá nic společného s naší minulostí kolonizátorů a dobyvatelů, se zákony, které jsme nastolili v době koloniálních výbojů a pak během krvavé dekolonizace pod taktovkou dirigentů studené války. Existují ale historické světy, v nichž je normální nenávidět život. Nejsou takovými světy i "bílým my" podrobené a vykořisťované periferie, kterým říkáme souhrnně Třetí svět - většina zemí Afriky, mnoho zemí Asie a třeba i Latinské Ameriky?

"Hubit teroristy bez zábran" znamená vyloučit je z "my", pro které platí morální normy a zábrany svědomí; znamená mučit je jako Francouzi v Alžíru, zavřít je do klecí na Guantánamo Bay - vždyť nemilují život, ale smrt. O takovém "hubení bez zábran" máme mnoho dokumentů a jeden velký film La battaglia d'Algeri režiséra Gilla Pontecorva (v tolerantní bílé Francii donedávna zakázaný). Respektovat "lidská práva" ale znamená nevyložit nikdy nikoho z "my, pro které platí morální normy a zábrany svědomí" - ať spáchá jakýkoli zločin. Od respektování lidských práv jsou všechny státy hodně vzdálené, některé trochu méně než jiné.

**Kdy to "tolerantní bílé my" vlastně vzniklo a kdo do něj patří? Argentinský generál Videla, pro jehož "hubení teroristů" projevil Kissinger přátelské porozumění, jak dokazují odtajněné dokumenty?** A co francouzský školní inspektor, který potrestal ředitelku jedné školy doživotním zákazem výkonu povolání za to, že dovolila svým žačkám zazpívat na závěr oslav výročí konce druhé světové války pacifistickou hymnu ze začátku 50. let - Dezertéra od Borise Viana (Corriere della Sera)? Brežněv sem nepatří, ale Putin už ano? A co podvodní majitelé Parmalatu, tuneláři našich bank, možný budoucí poslanec EP Viktor Kožený, manažeři Enronu či ti, kdo zavinili nenapravitelné zamoření krásných břehů Galie ropou?

Jak široké je to "tolerantní my"? Civilizace má své nápravné systémy, své školy a svá vězení, své šibenice, kritické veřejné mínění - ti, kdo se ukáží nehodni do "tolerantního my" patřit, jsou kritizováni či trestáni. To "bílém my" jsou snad zákony a instituce, které umožňují společnosti úspěšný proces sebeočisty a sebenápravy? Řekněme. V každém případě se ale jedná jen o jedno "my" mezi mnoha jinými "my" na této planetě, jehož minulost je navíc jednou z nejodpornějších - náboženské války, hony na čarodějnice, imperiální výboje, masové vyvražďování domorodého obyvatelstva dobytých kontinentů, plynové komory, nukleární bomby...

Podstatou pravicového pojmového mccarthismu je nepřipustit, že zlo může být racionální odpovědí na svět, který vytvořilo "bílém my", stejně jako rodiče ve schizofrenogenní rodině nepřipouští, že šílené reakce jejich dítěte mohou být především logickou odpovědí na svět, ve kterém ho donutili žít. Takoví rodiče si definují šílenství svého dítěte jako vetřelce, který přichází zvnějšku, z nesrozumitelného "bios", před nímž se nemusí cítit vinni; podobně mccarthismus viděl v boji za sociální práva "komunistické spiknutí" a neamerickou činnost vetřelců "zvnějšku", ne odpověď na logiku jejich světa. Euroamerická 60. léta byla léty "boje za odvahu k porozumění" - vzbouření synkové a dcery středostavovské Ameriky a Evropy našli odvahu porozumět chování svých bližních jako normální odpovědi na nenormální svět svých rodičů. Ostatně jen šílenec by mohl být normální ve světě zavaleném odpadky a hájeném hrozbou nukleárního holocaustu.

Pojmový mccarthista se bojí porozumění, protože to vždy ohrožuje sebejistotu "bílého my", k němuž

se počítá, a jen sebejisté my je ochotno "hubit bez zábran" své nepřátele - kdo rozumí, má zábrany, cítí svou vinu za situaci, která ho ohrožuje.

"Kdykoli jsem se cítil ukřivděn, našel jsem sama sebe křivdícího," napsal Milan Kundera.

Strach z porozumění (sobě i druhým) je prastarý a je i mnoho prastarých způsobů, jak se mu lidé snaží uniknout. Kdo před ním nedokáže uniknout, musí uznat, že zlo krátkého století bylo i ve svých nejextrémnějších podobách jen zoufalou, deviantní, iracionální odpovědí na situace, které ve světě nastolovalo "bílé my". Především na válku. Stát se pojmovým mccarthistou a jednat "bez zábran" je velké pokušení. Je tu ale jeden problém: můžeme zvítězit nad zlem, kterému nerozumíme? Mohou Rusové zvítězit nad čečenským terorismem bez pochopení jeho příčin? Mohou Američané zvítězit v Iráku bez pochopení příčin odporu většiny Iráčanů?

Pojmový mccarthismus odtrhuje jednání od porozumění, to je jeho základní funkce; ve všech jeho formách najdeme pak tyto tři momenty.

Za prvé, zastírá rozdíly mezi historickými jevy - Mnichov 1938 je symbolem nemorálního cynismu politiky rovnováhy mezi evropskými mocnostmi, současný většinový odpor Evropanů proti americkému unilateralismu je zcela jiným jevem, Saddám Husajn není Hitler, fronta na zplynování je výsledkem jiného terorismu, než je ten islámský...

Za druhé, zužuje platnost morálních zásad jen na "bílé my" a jeho ochotné pomocníky, a tak zakrývá historickou vinu průmyslové civilizace na tragédii Třetího světa, do jehož kontextu islámský terorismus patří; tento extremismus není než iracionální odpovědí na iracionální logiku světa, který "bílé my" vytvořilo.

Za třetí, pohrdá veřejným míněním jako nespolehlivým, nestálým a neracionálním elementem systému. "Organizátoři masakru si vybrali příhodnou dobu: v nedělních volbách obhájí svou čelnou pozici konzervativní Lidová strana, která se přes nesouhlas většiny obyvatelstva loajálně rozhodla pro účast Španělska na irácké operaci," napsal Doležal. Co asi znamená "loajální" v tomto kontextu, když Aznarovo rozhodnutí ani neprošlo parlamentem? Či: "Evropané by se udebatovali k smrti - doslova. Zatímco by teroristé neváhali použít zbraně hromadného ničení, Evropa by i nadále nejspíše hledala politická řešení..." (Pehe).

**Myslím, že pojmový mccarthismus je nejvlastnějším dědictvím komunismu** a ve svých důsledcích je velmi protizápadní, jako každá sveřepá obrana jednoho "my". Jediným univerzálním dědictvím Západu je totiž úsilí o vybudování civilizace, v níž by jednání bylo založeno na porozumění a každá změna by byla výsledkem kritiky nerozumějícího chování.

Postavme proti pravicovému pojmovému mccarthismu základní postulát demokracie: nikdy se nesmí přetrhout vědomí kontextu, vědomí souvislosti mezi otázkou a odpovědí, vědomí viny a zábran, porozumění a skrupulí - každé jednání, i to nejextrémnější, je srozumitelné jen jako odpověď na jednání jednoho historického my vůči jiným historickým my.

Britský politolog působící na Evropské univerzitě ve Florencii Colin Crouch vydal v roce 2003 velmi diskutovanou knihu s názvem Postdemokracie. V dobách postdemokratických mnoho rysů demokracie už v průmyslových státech chybí, tak jako v dobách predemokratických ještě chyběly. Znak postdemokratické doby jsou například méně práv a více privilegií, redukce politiky na lobbování, nerovnováha mezi trhem a státem, nízká účast občanů na volbách, schopnost nadnárodních koncernů vynutit si snižování daní na úkor malých a středních podniků, setření rozdílu mezi veřejným a soukromým statkem, prudce rostoucí nerovnost a sociální nespravedlnost, prohlubující se propast mezi občanskou společností a institucemi, vyprázdňování veřejného prostoru. Obnova demokracie předpokládá zpřetínat chapadla lobbující chobotnice, znovu nastolit rovnováhu mezi státem a trhem, a podřídit tak globalizovanou ekonomiku politickému rozhodování.

**Slova "postdemokratický" použil poprvé Václav Havel už v roce 1978 ve své Moci**

**bezmocných. Tehdy označil slovem "posttotalitní" systém, který vznikl propojením komunistické diktatury a konzumní společnosti, zatímco slovem "postdemokratický" označil systém, v němž si nezávislé občanské formy spolupráce vynutí orientaci "struktur" na smysl výkonu moci spíše než na její růst. Jádrem postdemokracie by měla být podle Havla "společenství stmelená společně sdíleným pocitem smysluplnosti".**

**Tak jako Havlův "posttotalitarismus" byl výsledkem setkání komunistické diktatury s konzumní společností, je Crouchova "postdemokracie" výsledkem historického setkání konzumní společnosti s technokratickou a mediální diktaturou: nesmyslný samopohyb růstu Růstu lze udržet v běhu jen zaváděním stále většího počtu prvků diktatury do společnosti.**

Mnoho mladých lidí na Západě obdivovalo na disidentech právě jejich schopnost vycítit s velkým náskokem historické setkání konsumismu a diktatury. Václav Havel napsal prorocky v dávném roce 1978: "Naše pozornost se... obrací... ke krizi soudobé technické civilizace jako celku. Technika... se vymkla člověku z rukou... zotročila ho a donutila, aby jí asistoval u přípravy své vlastní zkázy... To, co nazýváme konzumní a industriální (či postindustriální) společností... všechna myšlenková, mravní, politická a sociální bída dnešního světa, jsou asi jen různé aspekty hlubinné krize, v níž se ocitá dnešní člověk, vlečený globálním samopohybem technické civilizace." Konsumismus je demokraticky neovladatelný samopohyb, který navazuje na nezvládnutý démonický prvek v západní civilizaci: je druhem vytržení, lákavého temna, do něhož se člověk hroutí, aby unikl rozpornému světu, který mu ukazuje jeho rozum. Každý ekonomický boom a zázrak je uvolněním primitivních instinktů, které charakterizuje nezájem o reálná lidská práva a ochranu přírody.

Z tohoto disidentského východiska bylo možné vidět jak ohrožení, tak i možnosti, které přineslo splnutí Prvního a Druhého světa - obou ramen řeky modernosti. Neoblomný proud této nové mohutné řeky tyto možnosti ale odnesl dřív, než se podařilo zformulovat politické programy hodné té jedinečné chvíle - kolektivní systém bezpečnosti, globální ekologickou politiku, multilateralismus v mezinárodní politice, demokratickou "governance" globalizace, demokratickou reformu sociálního státu. V polovině 90. let převládl v médiích pojmový mccarthismus a možnosti, které jsme na krátko zahlédli, se propadly do tmy.

Návrat politiky do Evropy předpokládá vyklepat předpotopní blechy z jantaru, osvobodit se od hledisek studené války a pověr 80. let a jít proti valící se řece průmyslové modernosti. Předpokládá vrátit se k filosofickému východisku disentu a vzít vážně - bez ohledu na úspěch v příštích volbách - třeba těchto šest tezí:

**1) Za prvé, ve společnosti globálního růstu roste také společenství lidí stmelěných "společně sdíleným pocitem nesmyslnosti". Evropská levice může překonat svou hlubokou krizi, jen když začne politicky zastupovat toto společenství. Rozdíl mezi cílem a smyslem lze dnes zakrýt jen zavedením - pod záminkou boje proti terorismu nebo nutnosti hájit americkou hegemonii ve světě třeba proti čínskému nebezpečí - co největšího počtu prvků diktatury do systému. V Česku například prošel zákon navržený poslanci Pešánem (ODS), Bielešzem (US-DEU), "který vylučuje" - v jasném rozporu s postojem EU - "veřejnost z řízení o povolování vypouštění geneticky modifikovaných organismů do krajiny a utahuje pole s GM plodinami" (Respekt, 16/2004). Takový zákon je poučnou ukázkou způsobu, kterým se mění demokracie v postdemokracii.**

**2) Za druhé, globalizace láme pouta, jimiž demokratický národní stát kapitalismus spoutal; spoutat kapitalismus novými, silnějšími nadnárodními pouty je klíčovým politickým problémem naší doby - nenechme si vnutit problémy zástupné.**

**3) Za třetí, unilateralismus je politickou katastrofou, i když jej vykonává nejvyzbrojenější stát světa: racionalita našich rozhodnutí závisí na intercivilizačním dialogu - čím větší počet různých aktérů se účastní procesu rozhodování, čím více konfliktů vyvolává, tím je racionálnější. **Obnova****

**multilateralismu v rámci OSN je podmínkou řešení katastrofy, kterou USA způsobily v Iráku.** Je poučný newspeak okupace Iráku: odpor obyvatel je akt terorismu, kdo odporuje vůli okupanta, je rebel, v italské televizi se cenzuruje výraz "irácká resistance" či hnutí odporu - okupant definuje své násilí vždy jako legalitu! **Svět ovládaný jednou silou -USA, se může snadno obrátit ve svět ovládaný jednou silou - Čínou.**

**4)** Za čtvrté, Třetí svět - toto dílo nezodpovědnosti Západu, který byl kdysi daleko od ulic našich měst, ale vír globalizace jej vtáhl dovnitř - je skládkou hrůz. My jsme páni té skládky a jsme odpovědni za jedy, které šíří. Islámský terorismus není než jedním z těch jedovatých výparů. **A musíme to v myšlenkových konstrukcích akceptovat.**

**5)** Za páté, reforma sociálního státu už není možná uvnitř starého byrokratického, centralistického a plošného rámce. Možnosti sociálního státu jsou vyčerpány, je nutné organizovat sociální společnost, v níž se děti budou učit v občanské výchově, jak prožívá Prahu vozíčkář, jak diskriminovaný Rom, jak starý člověk, jak nezaměstnaný. Racionalita komplexní společnosti, náročné především na sociální kapitál, jako je důvěra a otevřenost, vyžaduje flexibilitu, a ta musí být kompenzována rozsáhlou a odbyrokratizovanou solidaritou občanů - nesolidární společnosti jsou nutně i hloupé společnosti.

**6)** Za šesté, průmyslový růst je především růstem odpadu; zboží na regálech je jen jeho chvilkovým převlekem, ten se brzy potrhá a lesklé zboží se změní ve smrdutý a jedovatý odpad. Máme nějaký rozumný důvod k jeho výrobě? Všichni bojují proti odpadu, musejí se ale naučit bojovat proti odpadu, když je ještě zbožím. **Zisk jako jediná motivace k růstu je katastrofa.**

A na závěr: zamysleme se nad tím, co považujeme za reálné a konkrétní v politice, jestliže se nám tyto otázky zdají nereálné a abstraktní.

